

Ciclisme en pista

La pista, disciplina Olímpica per excel·lència, és una espectacular i dinàmica modalitat de l'esport ciclista que combina diferents proves, tant de velocitat com de resistència, que es disputen en els velòdroms. Les curses de pista existeixen des de finals del segle XIX, i els primers Campionats del Món documentats tenen data de l'any 1.895. Els "pistards" són atletes molt potents i, generalment, presenten una gran massa muscular.

Velòdroms

La pista dels velòdroms, construïda per dues rectes enllaçades entre sí per dues corbes peraltades donant forma al característic oval, permet arribar a velocitats molt elevades (fins a 85 quilòmetres per hora) en condicions de total seguretat per els ciclistes.

La longitud de la corda de la pista és, normalment, múltiples del quilòmetre (200, 250 o 333,333 metres) i, contra més curta és la distància de la corda, major ha de ser el grau d'inclinació dels peralts (entre 43 i 45° el més normal en velòdroms de 250 metres).

El ciment i la fusta són els materials més utilitzats a la banda ciclable dels velòdroms i això condiciona la rapidesa d'una pista. Els velòdroms més ràpids, on s'aconsegueixen els millors registres, són coberts i amb la pista de fusta, encara que l'alçada del lloc on està edificat el velòdrom, respecte al nivell del mar, també representa un factor determinant per aconseguir grans marques.

Catalunya compta en l'actualitat amb sis velòdroms practicables: Olímpic d'Horta, Mataró (Barcelona), Camp Clar, Mont-Roig del Campi Tortosa (Tarragona) i Lleida. Tots sis al nivell del mar, cap d'ells cobert, i no més el de Vall d'Hebrón amb la pista de fusta.

Bicicletes

Les bicicletes, d'aspecte similar a les de carretera, tenen les seves pròpies característiques tècniques: No utilitzen frens ni canvis de velocitats, per no ser necessari al no existir els desnivells de la carretera i per que això significa major seguretat per als ciclistes. L'absència de frens evita la temptació d'utilitzar-los, ja que, sobretot en els peralts i rodant en grup, resultaria molt perillós reduir la velocitat, ni que fos de manera lleu. Aquesta peculiaritat, i el rodar uniforme que obliga l'utilització del pinyó fix, suposa que els ciclistes desenvolupin una gran habilitat tècnica. Així, la formació dels corredors joves en la pista resulta la millor escola per el ciclisme.

D'altra banda, els components de les bicicletes necessiten major rigidesa de la requerida en les de carretera, sobretot, per a les proves de velocitat en les que els esportistes desenvolupen gran potència. Tanmateix, en els quadres s'observen geometries específiques que donen un aspecte més recollit a les bicicletes, on destaca la major alçada de la caixa del pedaler, per evitar que el pedal dret pugui tocar a terra quan es roda lentament per la part superior dels peralts. Les rodes, normalment lenticulars darrera i de pals davant, són molt similars a les utilitzades en les contra-rellotge de ruta.